

AKTIV PENSJONSTID

Nr. 2 Mars/April 1993 - 4.årgang

Av litteraturevangelist
Alfred Andersen.

Som litteraturevangelist var jeg kommet til bommen. Klokken var halv ni, og jeg trodde det var siste huset jeg skulle besøke den kvelden.

Mannen i dette hjemmet kjøpte ingen bøker. Han fortalte meg om et hus som lå inne i skogen bak

bommen. Men han hadde aldri sett noen selger gå inn til de to gamle som bodde der inne. Han fortalte også at det var nesten tre kvarter å gå for å komme dit.

"Det er nok litt i seneste laget å besøke dem også," sa mannen, "de pleier å legge seg før klokken ni om kvelden."

Jeg fortalte ham at det var min vane å aldri gå forbi et hus når jeg

var ute i dette arbeidet. I det samme øyeblikk jeg var ved å passere bommen, kom det en som var i ferd med å dele ut nye telefonkataloger. Han ville legge den i de to gamle postkasser ved bommen, men så sier han til meg: "Skal du innover i skogen, så kan du jo ta med deg telefonkatalogen og gi den til dem."

Jeg tok katalogen med meg og tenkte at nå har jeg jo en dobbeltoppgave å utføre. Jeg var klar over at været ikke var trygt, og noen regnfrakk hadde jeg ikke med meg. Derfor sendte jeg opp en bønn til min himmelske far: "Kjære Gud, hold regnet tilbake og la dem jeg skal besøke være oppe. La meg også oppleve at boken "Mot Historiens Klimaks" blir liggende igjen i hjemmet når jeg går tilbake til bilen!"

Jeg fant en god kjepp som jeg stakk inn i håndtaket på salgskofferten og tok den over skulderen. Jeg hadde god fart innover i skogen, og hele tiden ba jeg til Gud om at han måtte la mitt besøk lykkes. Etter vel en halv times tid fikk jeg se huset mellom trærne. Til min store glede så jeg at det var lys både ute og inne, og jeg måtte takke Gud for hjelpen.

Da jeg banket på kom begge de to gamle til døren. Jeg presenterte meg og sa at jeg hadde med en gave til dem fra Televerket.

"Det var veldig snilt av deg å komme denne lange veien hit til

oss," sa mannen, "det er så sjelden at vi ser noen her inne i skogen."

Mannen fortalte videre at det var noe så merkelig med denne kvelden. Det var noe som holdt dem oppe. De hadde likesom ikke kunnet komme seg til ro til vanlig tid.

Jeg brøt inn og sa at det var fordi jeg hadde noe spesielt å vise dem. At jeg hadde en bok de måtte ha.

"Ja," sa mannen, "jeg forstår at du er en bokselger, og hvis du har med deg noe av forfatterinnen Ellen G. White, som har skrevet boken "Slektenes Håp", så er vi meget interessert."

Forestill deg min forbauselse når jeg glad kunne fortelle dem at det var nettopp en slik bok jeg hadde med meg: "Mot Historiens Klimaks" av Ellen G. White.

De var ikke lite forundret over mitt besøk og var glade for å kunne kjøpe boken. Jeg hadde bedt Gud om at en bok måtte bli liggende igjen i dette huset, og de hadde sittet å ventet på en bok av samme forfatter som den de allerede hadde lest!

På vei ut til bilen igjen takket jeg Gud for denne fine opplevelsen, og ba ham samtidig om å holde regnet tilbake.

Jeg nådde frem til bilen i kveldsmørket og fikk akkurat satt meg inn i den for å kjøre hjem, så kom striegnet!

Opplevelsene som litteraturevan- gelist er mange og forunderlige. En

Når svaret er

NEI!

Av Jackie Williams

Min mann smiler av mine "mirakelberetninger", for han tror de fleste av mine "mirakler" ville ha skjedd uten mine bønner. Men jeg har tro likevel. Han behøver å se store mirakler, men jeg er tilfreds med de små. Når jeg for eksempel ikke kan finne bilnøklene, og jeg så ber om å finne dem, takker jeg Gud når jeg ser dem!

Jeg gjorde dette til 10. august 1991 da min trygge lille verden raste sammen. En 21 år ung mann sovnet ved rattet på sin bil. En

føler seg fullstendig avhengig av Gud og hans hjelp og nærhet for at det man holder på med skal lykkes. Behovet for å nå ut til dem som lever uten Gud og uten håp i en ond verden er så stort og altoverskyggende, og uten Guds ledelse er vi så hjelpeløse. Når vi ved Guds hjelp kan vitne for vår neste, gjør det også oss selv så godt. Vi holder ved like vårt eget brennende ønske om å fortsette på himmelveien. ♦

ulykke resulterte i at en ble lammet fra brystet og ned. Denne unge mannen var min sønn Van.

Tiden gikk langsam mens jeg ventet på at han skulle kunne bevege føttene. Det kom ingen bevegelse. Hvor var svaret på bønn som jeg lengtet etter å fortelle mine venner? Hvor var min Far som ser en spurv falle til jorden og som elsker min sønn endog mer enn jeg elsker ham? Ukene ble til måneder. Månedene til et år. Fremdeles ingen bevegelse i føttene. Min sterke tro på en himmelsk Far som gjerne besvarer bønn, begynte å vakle.

Hva er hensikten med bønn? Hvorfor får noen bønner et positivt svar og andre ikke? Er de som får sine bønner oppfylt, mer rettferdige, mer ydmyke, mer overgitt til Gud? Jeg tror det ikke. Flere tusen trossøsken formet en bønnekjede som ba for min sønn. Det måtte da være minst en rettferdig blant alle disse, og "et rettferdig menneskes bønn har stor kraft i sin virkning". Jak. 5, 16.

Men Van ble ikke helbredet. Venner som nok mente det godt, antydte at han måtte overlate seg mer helhjertet til Gud. Dette bragte ingen trøst til en ungdom som hadde overgitt alt han kunne til Gud. Var det min sønns feil at Gud ikke gjorde et mirakel? Nei!

Andre antydte at Herren lot dette skje med Van for at han skulle bli et godt vitne. For en umulig tanke! Min Gud som elsket Van mer enn jeg gjør, skulle gjøre Van til en krøpling fordi han ikke kunne bruke ham slik han var? Jeg kunne ikke tro at Gud sa: "Jeg vil han skal bli en invalid."

Mens han lå på hospitalet stilte vi mange spørsmål, men fikk ikke mange tilfredsstillende svar. Venner som sikkert mente det godt fortsatte med å forklare det uforklarlige. En sa: "Herren forsøker å bruke hans erfaring for å gi menigheten en sterk vekkelse som det er behov for." Selvsagt bruker Gud spesielle situasjoner til sin ære. Men jeg kunne ikke tro at Han var årsak til Van's ulykke fordi menigheten behøvde en vekkelse.

En mor vitnet i sabbatsskolen og fortalte at legene trodde hennes sønn kunne bli lammet etter en bilulykke. Hun ba og ga seg selv helt til Gud, og hennes sønn kan i dag gå som bevis på bønnesvar.

Jeg ba også for min sønn. Også jeg ga meg helt til Gud. Men Van er fremdeles i rullestol. Moren som

fortalte dette om sin sønn, ba meg senere om unnskyldning. Hun var klar over at hennes historie ikke oppmuntret dem som ikke fikk noe synlig bønnesvar. Jeg valgte å glede meg sammen med henne. Jeg fikk ingen trøst ved å henge meg opp i de ubesvarte hvorfor.

En predikant som besøkte vår menighet talte om å se ting i riktig perspektiv, eller fra den rette synsvinkel. Fordi han hadde flysertifikat, fortalte han om det han følte i flyet i en høyde av 12.000 fot. Fra den høyden så han tre vakre innsjøer. Han kjente hver av dem mens han så dem i forhold til hverandre. En god stund senere ble han bedt om å preke i en menighet nær en av innsjøene. Denne gang fløy han bare i 4.000 fots høyde. Da han kom over et fjell så han innsjøene, men hadde ingen ide om hvor den "riktige" innsjøen lå. Ved å fly lavere mistet han perspektivet! Han var altfor nær til å avgjøre hvor han var!

Hans fortelling hjalp meg til å forstå min situasjon. Jeg prøvde å finne ut hvorfor Gud ikke helbredet min sønn. Men jeg var alt for nær problemet til å kunne se Hans plan på langt sikt. Jeg ser ikke Hans tårer mens han ser min sønns forsøk på å mestre hverdagens problemer. Jeg velger å tro at Han kjenner enden fra begynnelsen, og kan hjelpe meg med det som er imellom. Jeg vil prise Herren.

"HERRE,

FRELS MEG FRA TRAVELHETEN!"

Av Sigrid Wollan

I fortellingen om Jesu besøk hos Marta og Maria, står det i Luk. 10,40: "Men Marta var travelt opptatt med alt som skulle gjøres istand." En annen oversettelse sier: "Men Marta hadde det meget travelt med å tjene ham." Det kan jeg godt forstå, for Jesus og

Jeg kan ikke se enden fra begynnelsen. Men jeg holder ut. Jeg ber, jeg lytter og tilber. Jeg spør, og fortsetter å spørre, selv om jeg ikke synes å få svar. Denne konstante, lengtende kjærlighet skaper en fasthet i meg. Jeg elsker Gud mer enn de gaver han gir meg.

Uansett hva morgendagen vil bringe, så vil jeg prise Gud. ♦

disiplene som var kommet på besøk, måtte få den beste servering hun kunne lage i stand.

Du og jeg ville nok også fått det travelt om vi hadde fått tretten unge menn på besøk og skulle lage mat til dem. Og travelheten førte til irritasjon og kritikk over Maria som ikke tok del i travelheten hennes.

Marta er ikke den eneste som har hatt det så travelt at det ikke ble tid til å lytte til det Herren sier oss. Helt siden det ble sagt til menneskene: "I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød", har det vært vår lodd å arbeide og streve. Men det har vel aldri vært slikt jag, mas og travelhet som det er blitt i vår tid. "Jeg har ikke tid", er ett av de mest velbrukte uttrykkene i dag. Selv barn rives med i denne "heksedans" vi er kommet inn i.

Hvordan kan det ha seg i dag, med så mange moderne hjelpemidler for å gjøre arbeidet lettere både i våre hjem og på arbeidsplassen, at vi likevel har det så travelt og er så stresset? Våre foreldre og besteforeldre som slet tungt med upraktiske og få hjelpemidler i tungvinte hus, hadde tid til

å besøke hverandre, hjelpe hverandre, ha omsorg for gamle og syke, og enda ta del i mye sosialt arbeid. Vi som har det så lettvent og praktisk, har ikke tid til å hilse på hverandre engang. Hva er det som er galt?

Kanskje er svaret å finne i det som står i Åp. 12, 12: "Ve jorden og havet, for djevelen er faret ned til dere i stor vrede, fordi han vet at han bare har en liten tid." Den onde har det travelt. Han kjemper for å rive med så mange som mulig i denne travelheten, slik at det ikke skal bli tid til å søke "det ene nødvendige" som Maria søkte, å sitte ved Jesu føtter.

Fordi Jesus kommer snart og tiden er kort heretter, sørger den onde for at det er så "mange ting" som beslaglegger vår tid og interesser slik at vi ikke skal høre varselsklokkene som ringer og ber oss berede oss for å møte vår Frelser. Den store motstanderen gjør alt som gjøres kan for at vi ikke skal få anledning til å gå Herrens ærender. Det må arbeides så hardt, gjerne ha to jobber for å skaffe oss bedre hus, mer moderne klær og utstyr, finere bil, hytte og båt og høyere levestandard. Vi må være med på kurs, trening og studiegrupper og vi må følge med på TV og Video. Så må vi høre på radio og lese de anerkjente forfatteres bøker. Det dukker stadig

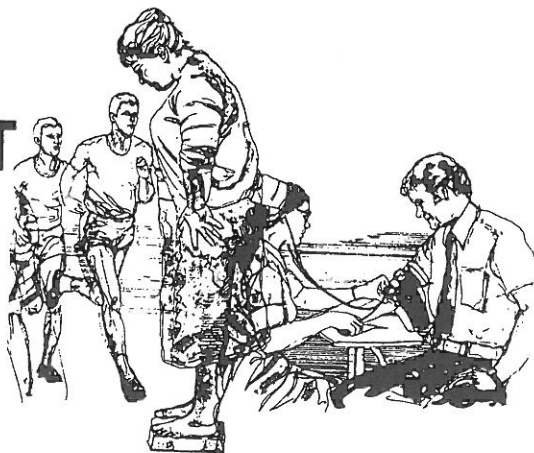
opp flere ting som vil øke travelheten.

Hva var det Jesus sa til Marta? "Du gjør deg strev og uro med mange ting." Jeg tror at Frelserens ord lyder til oss: "Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tilgift." Det er deg og meg han sier dette til.

Vi som er pensjonister har det vel kanskje ikke så travelt lenger? Noen har nok vært nødt til å trappe ned en hel del, det er sant. Men selv de eldre har det travelt på mange måter. Våre krefter avtar, det er livets gang. Dette gjør at vi rekker ikke over så mye lenger. Det vi skal gjøre tar lenger tid. Derfor blir tiden ofte for kort. Dette har jeg opplevd, og det er det vel også mange andre som har erfart. Jeg har snakket med flere som har vært friske og aktive og som sier: "Jeg har aldri hatt det så travelt som etter jeg ble pensjonist." Slik er det blitt fordi vår erkefiende gjør alt han kan for å hindre oss i å være beredt til å møte Jesus. Marta hadde det så travelt med å tjene Jesus at hun ikke hadde tid til å lytte til hans ord. Kan det være at vi også kan bli så travelt opptatt med menighetsarbeid, med å "tjene Herren" at vi ikke får tid til å sitte ned ved Jesu føtter? Det blir ikke tid til å være "alene med Gud".

Vi må våkne, vi må prioritere riktig, vi må velge "det ene nødvendige" slik som Maria. Vi må

LIVSLENGDE LIVSKVALITET OG HÅP

Av Alfred C. Berger

Innbydelsen ble sendt ut til alle pensjonerte adventister på Østlandet, og 130 kom til eldretreffet i Adventkirken Betel, Akersgt. 74 søndag den 28 mars. SDA-arbeideres Pensjonistforening er ved å lage tradisjon med sine vellykkede eldretreff både i Oslo og andre steder. Da formannen Johan Elisenberg ønsket velkommen var en meget lydhør forsamling innstilt på å få mest mulig ut av denne dagen. Og det fikk vi!. Åge Nord-våg holdt åpningsandakt, og Inger Buttedal Berger gledet forsamlingen med sang både før og etter middag.

Lege Sigve Tonstad var dagens kåsør. Han hadde fått oppgitt sitt tema gjennom et spørsmål som for oss eldre er meget aktuelt: Hvordan kan vi oppnå en lang og god aldringsprosess? Vi fikk et meget fyldestgjørende svar på spørsmålet. Det virket som Tonstad var spesielt inspirert av den tallrike og livs-sprudlende forsamlingen, og han førte oss villig inn i aldringsprosessens mysterier.

Det er tre forhold som er viktige i en god aldringsprosess, nemlig livslengde, livskvalitet og at vi har noe å leve for. Det er flere forhold som kan gi et

"Herre,
frels meg fra travelheten!"

kvitte oss med "de mange ting" som skaffer unødig strev og uro. Vi må trygle og be Herren om å frelse oss fra travelheten som den onde har oppfunnet for å hindre oss i å være stille for Herren.

Guds Ord har ikke sagt at vi skal springe, men at vi skal vandre i de gjerninger han har lagt ferdige

for oss. Ingeleiv Selvold Høvik sier i diktet om travelheten:

"Frels meg fra travelheten,
den øder hver stille stund.
Den røver bort hjertefreden,
og hvilen på Ordets grunn.

Jesus kom for å sette oss fri fra den ondes snarer og gi oss fred. Når vi ber ham om det, vil han også hjelpe oss til å bruke tiden rett. ♦

menneske en større livslengde, men like viktig er det at dette forlengede livet er menigsfylt og har en god kvalitet.

Kostholdet er noe av det mest avgjørende på et menneskes livslengde. Tonstad fortalte at i USA har staten brukt over 200 millioner dollar på en omfattende undersøkelse av adventisters kostholdsprogram. De har blant annet funnet ut at adventister har 30% mindre kreft og hjertekarsykdommer enn befolkningen ellers. Undersøkelsen sammenlignet også adventist med adventist, fordi det selvfølgelig er forskjell i adventisters kostvaner. Frukt en eller to ganger om dagen, bønner minst tre ganger i uken er medvirkende til å forhindre kreft. Nøtter flere ganger hver uke og grovt brød beskytter mot hjerte-innfarkt. Han henviste også til søster White som sier at vi burde spise oliven hver dag. Det var interessant og oppmuntrende å høre lege Sigve Tonstad bygge sin undervisning på de prinsipper vårt samfunn har hevdet i mange år. Spørsmålet er nok bare om du og jeg følger disse prinsippene.

Et eldre menneskes livskvalitet er mest avhengig av fysisk aktivitet fikk vi vite. Legen fortalte oss med stor begeistring hvordan en eldre dame i Amerika har klatret til topps på landets høyeste fjell hele 23 ganger. Siste gang hun gjennomførte sin berømte fjelltur var hun 92 år gammel! En annen kvinne han fortalte om var syk og overvektig som 65 åring. Så begynte hun et systematisk fysisk aktivitetsprogram. Fra hun var 70 år har hun nå i femten år tatt del i årets maratonløp, og har i dag et surstoff-

opptak i kroppen som en 25åring! Beretningene om disse supermenneskene ble fremført med så stor begeistring at man nesten fikk lyst til å løpe ut å begynne med det samme. Vi som er eldre har godt av å ta stilling til slike faktiske opplysninger. Det er mye opp til oss selv å berike vår egen livskvalitet.

Det tredje punktet Sigve Tonstad ga oss, ble fremført med stort alvor. Mennesker som oss eldre, som har stadig mer og mer fortid og mindre og mindre fremtid - må ha noe å leve for. Vi må ta vare på det kristne håpet! Sammenhengen mellom kropp og sjel er livsviktig. Et menneske kan ikke leve bare på minner. Vi må ha noe lysende og godt foran oss. Noe å se frem til. Alderdommen skal fremfor alt være håpets time!

Vi takker lege Sigve Tonstad for et begeistret og meget inspirerende kåseri om livslengde, livskvalitet og håpet om et evig liv!

— — —

Neste post på våre programmer for eldretreff er alltid meget vellykket, nemlig middagen. Til de senere trefene har maten kommet fra Jeløy Kurbad. Og det er nå bare en mening blant våre deltakere: Samfunnets helseinstitusjon på Jeløy har et ypperlig kjøkken med en meget dyktig og vennlig betjening. Det er klart vi betaler for ingrediensene, men vi er overbevist om at det ytes mye servise i tillegg fra disse vennlig menneskene. En stor takk til Jeløy Kurbad for en god middag!

Etter middag hadde vi planlagt en paneldrøftelse med tema: "Eldre medlemmers aktive deltakelse i menighet-

ens liv". Men som tidligere ble tiden for kort for oss, slik at paneldrøftelsen ble kortet ned til to meget gode innlegg fra pastorene Arvid Dyresen og Henryk Jaworski. Innholdet i disse to innlegg kan sammenfattes i noen få setninger: Samfunnet og menigheten har ingen rett til å sette de eldre utenfor menighetens aktiviteter, hverken når det gjelder ansvarsfulle posisjoner eller det aktive evangeliske menighetsliv. Heller ikke har de eldre noen rett til eller unnskyldning for å sette seg selv utenfor i rolig passivitet som nøytrale tilskuere. Vi skal alle være med i arbeidet. Ikke minst har menigheten stort behov for de eldres erfaring og livsvisdom. Det ble henvist til de mange ganger Profetiens Ånds stemme ber oss ta hensyn til eldre som rådgivere, veiledere og samarbeidspartnere.

— — —

Irene Eide Elisenberg tok initiativ til et nytt innslag i våre eldretreff. Hun slo til lyd for en spesiell innsamling av midler til lidende mennesker i Bosnia, i det tidligere Jugoslavia. Det ble god respons i forsamlingen, og kollekten innbrakte 6400 kroner. Det er godt å erfare at vi også har et hjerte for våre medmennesker og deres nød.

Et vellykket eldretreff var ved å gå over i historien. Det ble avsluttet med et fint lysbilledkåseri av pastor Rolf H. Kvinge. Han viste bilder fra sine to arbeidsperioder i Albania siste år. Vi så en fin framgang i det evangeliske arbeid der i landet, og fikk nye forsikringer om Guds godhet og Den Hellige Ånds virke på menneskehjertes. ♦

Hyggelige lesere kontaktet oss

Redaktøren av "Aktiv Pensjonstid" har som en "sidejobb" sittet på redaktørkrakken for flere blad i sin halvt hundre år lange tjenestetid i flere land, og har likt den jobben hver gang. Men aldri før har han fått så mange hyggelige uttrykk for takknemlighet og interesse fra lesere som han får nå! Her for eksempel tar en husmor i Østnorge rikstelefon for å si: "Av alle de skrifter som kommer i postkassen er "Aktiv" det eneste som jeg leser hvert eneste ord i!" Eller hun på den andre siden av Atlanterhavet som skriver: "Jeg sender med en liten gave til støtte for "Aktiv". Jeg er så glad når det kommer. Vil ikke unnvære det for noen ting."

Hilsenen fra erfarne misjonsarbeidere som Elin og Melkior Klaussen gjør også godt og oppmuntrer til fortsatt innsats: "Vi vil takke for det innholdsrike bladet, "Aktiv Pensjonstid". Vi leser det fra perm til perm hver gang det kommer i postkassen. Det er så mye positivt i bladet, av oppmuntring og informasjon." Vi gleder oss like meget over hilsenen og støtten fra en enslig trosfelle, Anny Johansen i Risøyhamn som sier sin hjertens mening i følgende ord: "Hjertelig takk for det gode bladet som jeg fryder meg over hver gang det kommer." Det er heller ikke langt mellom hilsener som denne fra den yngre garde av evangelister: "Takk for bladet. Jeg støtter utgiftene til trykking og porto. Fortsatt lykke til med "Aktiv Pensjonstid".

Karl Johan Bergland."

Vi kunne sitere mange lignende uttalelser, men nøyer oss denne gang med ytterligere å nevne noen av våre gode støtter: Sigrid Strøm, Svelvik; Guri Hage, Kristiansund; Even Fiske, Oslo; Kari Bjørnseth, Florø; Kari Hagen, Drammen; Asbjørn Pettersen, Napp; Mary Kransvåg, Tromsø; Elfrida Nordgård, Namsos; Othilie Jevne, Oslo; Jenny og Magne Rosèn, Lillehammer; Gunvor Opsahl, Oslo; Halvdan Johansen; Tromsø; Arnold og Agnete Pettersen, Bryne; Randulf Olsen, Melbu; Inger Annie J. Falch, Oslo og Ole Hansen, Nordås, Bergen.

Vi gleder oss over å ha disse mange gode venner, og mange flere, rundt om i hele landet. Takk fordi dere tok initiativet selv og kontaktet oss med økonomisk støtte og hilsener. Red.

Trafikkulykke tvang spenstig veteran-evangelist

Våre tanker går til vår kjære bror og medarbeider Jakob Reichelt som nå i fem år har vært på Fåberg Alders- og Sykehjem ved Lillehammer.

Vi husker ham best som den spenstige ungdomsleder, pastor og skolebestyrer med humør og glimt i øyet.

Vi blir jo alle eldre med årene, men han holdt seg forbausende godt og var en elskelig ektemann og en god far for sine barn, og en trivelig og ivrig medarbeider.

En søndag formiddag var han ute og spasserte med sin kjære kone Edel, gikk hun før ham inn i deres hjem i Nordseterveien 4 for å gjøre ferdig middagsmåltidet. Han ønsket å ta en liten ekstratur før middag. Da var det at han plutselig ble påkjørt av en bil. Bena ble knekket, han mistet taleevnen og ble så invalidisert at han ble sittende i en rullestol.

Hans kone har besøkt ham hver dag på sykehuset og senere på sykehjem-

til rullestolens hjelpeløshet

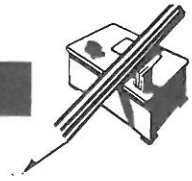
met. Hans sønn Øyvind har også flittig besøkt sin far, barbert ham og gitt ham litt fysikalsk behandling. Han har også kjørt ham hjem en gang i uken og båret ham opp trappen. Øyvind har tatt ham med til gudstjeneste i kirken fra tid til annen og vist en enestående kjærlighet og omsorg for sin far. Døtrene Grethe og Sissel som bor i California har også besøkt sin far mange ganger og korresponderer ukentlig med sin mor med hilsen til far.

Når Øyvind ser at mor er sliten og trenger en avkobling, sørger han for at hun får en liten ferietur. Ved jule-tider er hun gjerne en tur i Amerika for noen uker og besøker sine døtre og deres familier. Når mor er borte tar Øyvind seg ekstra godt av sin far.

At slike ulykker som Jakob Reichelt har vært utsatt for, hender Guds barn er vanskelig å forstå. Men vi vet vi er i fiendens land, og studiene i Jobs bok hjelper oss til å se bakom kulissene i det som kan skje med Guds barn i denne verden. En gang skal vi få se det hele i evighetens lys. Erik Arnesen uttrykker dette slik i sin vakre salme, nr. 392 i vår sangbok:

Tenk når engang
jeg med forklaret blikk
kan se den sti
jeg her på jorden gikk,
se og forstå
hva her meg gåter var,
se at en vis
og kjærlig Gud meg bar.

Må Herren fortsatt styrke familien Reichelt og holde dem oppe med sin trøst og kraft!

Norsk Bokforlag selger mer.

I året 1992 solgte Norsk Bokforlag litteratur for godt over ni millioner kroner. Det er ca. 125.000 kroner bedre enn i 1991. Vi håper denne utviklingen fortsetter! Selvsagt er det en mektig hjelp at utenlandske studenter hjelper til med salget. Det er også hyggelig å se navn fra Mattesonskolen på årsrapporten.

"AKTIV" fyller en spesiell oppgave.

En leser spør om ikke det ville være plass i Evangeliets Sendebud for det stoffet som "Aktiv Pensjonstid" bringer, så alle trossfeller kunne få glede av det.

Vi må nok dessverre regne med at vi ikke kan få plass til hele "Aktiv" i Sendebudet. I januar nummeret der skriver redaktøren at han har så mye stoff å velge mellom at allerede nå kan ikke alt få plass. Vi må jo aldri glemme at Evangeliets Sendebud er vårt offisielle organ, hvor en masse stoff må være med. Dødsfall, nekrologer, rapporter, vitale opplysninger til menighetene og meget annet. For å få plass til så mye som mulig har de ofte måttet ty til en liten skrifttype som kanskje eldre finner vanskelig å lese. Vi bruker stort

sett større typer som er lettere å lese.

Dessuten legger vi hovedsakelig vekt på stoff vi tror er aktuelt for eldre, akkurat som vi tror Adventungdom prøver å legge vekt på ungdomsstoff.

Vi må heller ikke glemme at både Evangeliets Sendebud og Adventungdom er underskuddsforetagender mens vårt beskjedne blad hittil har vært helt selvunderholdende. Hvis Sendebudet skulle utvides for å gi plass til de 16 sidene i Aktiv, ville bladet sannsynligvis trenge enda mere tilskudd enn de 700.000 kroner bladet i dag årlig behøver, i tillegg til den årlige kollekten. Adventungdom behøver 80 til 100.000 pr. år i tillegg til hva abonnentene betaler for bladet.

Mystisk på

Kurbadet i Tromsø.

Sunnhetsbladet fortsetter sin friske og aktuelle stil, med resultatatrike annonser for brevskolens helsekurs. Et lite smil er de heller ikke redde for. Som eksempel kommer denne lille historien fra Nordnorges Kurbad i Tromsø: "En ung mor kom innom med sin lille sønn. Gutten gikk inn i dameavdelingen

mens moren betalte, og han oppdaget straks boblebadet som var i fullt bruk. Gutten stormet forskrekket ut til moren og ropte: "Mamma, mamma, dæm koke gamle kjerringe hær!"

Sunnhetsbladets redaktører er Harold Lie, Bjørn D. Kendel og Ove S. Berntsen.

TAKK!

Ryktene må ha fortalt at redaktøren av "AKTIV" og hans kone ikke har vært helt friske en tid. I alle fall strømmet det inn til oss brev, kort, telefon-hilsener, besøk, blomster og mange andre uttrykk for deltakelse som vi dessverre ikke maktet å besvare. En tid lå vi begge to på Ullevål Sykehus på samme rom! - Vi vil på denne måten få takke for all venlighet. Heldigvis går det mot lysere tider, på mer enn en måte!

Agnes og Alf Lohne.

Hvor lenge varer friheten?

Den Russisk-Ortodokse Kirke har oppfordret president Jelzin til å begrense virksomheten til Den Romersk Katolske Kirke og de forskjellige protestantiske kirker som nå arbeider energisk i landet. Moskva Patriarkat foreslo for Jelzin at innreisevisa for romersk katolske og protestantiske ledere blir begrenset. Til dette sies at

Jelzin ønsker å stå i et godt forhold til den ortodokse kirken, men at han heller ikke vil diskriminere de andre kirkene. I tiden som er gått har den russisk-ortodokse kirken flere ganger beklaget seg over virksomheten til de protestantiske kirker og "sekter".

Bibelen selger best i Norge.

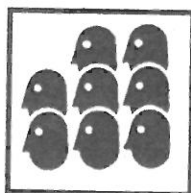
Bibelen er fortsatt en av de bøkene som selger aller best her i landet. I 1992 ble det solgt nærmere 90.000 eksemplarer av den tidløse boken.

Norsk Bibel A.s. satte i fjor ny salgsrekord for sin oversettelse av 1988 med 29.000 solgte eksemplarer. Året før ble det solgt 25.800 eksemplarer

Det Norske Bibelselskap solgte i 1992 over 60.000 bibler mot 53.000 eksemplarer året før.

Hospital i Kina klar for åpning.

Utstyr er nå klart for det nye adventist sykehuset i Hangzhou, Kina, idet den amerikanske avdeling for utviklingshjelp har gitt en gave på ca. ti millioner kroner. Det fjorten etasjes, 400 hundre sengers undervisningshospitalet er bygget for en gave fra en privatmann, Sir Run Run Shaw, på ca. 50 millioner kroner. Gaven ble gitt på grunn av den gode behandling giveren fikk på et adventisthospital i Kina før revolusjonen.

Biskopen i strid med Guds Ord.

Den nye kvinnelige biskopen i Hamar bispedømme, Rosemarie Køhn "i spørsmålet om samliv tar ikke avstand fra såkalte "varige, stabile samboerforhold". Når det gjelder homofil praksis, skriver hun: "Jeg synes også vi må spørre om såkalt normale har rett rent moralsk til å pålegge en bestemt livsform når dette kravet ikke kan gjøres gjeldende overfor oss selv." Konsekvensen av et slikt utsagn må være at fordi seksuelt samliv er tillatt mellom mann og kvinne i ekteskapet, må homofile og lesbiske ha samme mulighet. At Bibelen uttaler seg klart om disse spørsmål, nevner biskoppen overhodet ikke.

Det er ikke noe nytt at biskoper uttaler seg i strid med Guds Ord. Derfor er vi heller ikke forpliktet til å høre på dem. I den kristne menighet er det Bibelen som har høyeste autoritet i alle spørsmål om tro, lære og liv. Dersom en biskop lærer i strid med Guds Ord, har Guds folk både rett og plikt til å ta avstand fra vedkommende. Kjennetegnet på sanne hyrder i

menigheten er at de veileder i samsvar med Bibelen.

Det nye i denne situasjonen er at vi nå i hvert fall har to biskoper som har gitt uttrykk for et uklart eller avvikende syn på viktige spørsmål. Det beklager vi sterkt."

Dette skriver Egil Granhagen i bladet Utsyn den 14. februar 1993. Han er Generalsekretær i Misjonssambandet.

Oppnevningen er et overgrep.

Det er en biskops plikt å overvåke at det som blir forkynt og lært i kirken er i overensstemmelse med Guds Ord. Rosemarie Køhn vil ikke rette seg etter Bibelen. Hun ønsker kirkens velsignelse over det som Guds Ord fordømmer.

Ingen vil nekte noe menneske å danne sin egen oppfatning om disse spørsmålene. Men som biskop må vi ha en som bøyer seg for Ordet. Med de oppfatninger Rosemarie Køhn har gitt uttrykk for, vil en oppnevning av henne med rette kunne kalles et overgrep.

Jon Kvalbein i Dagen.

Nærradioer innruller elever i brevskolen.

En av viseformennene i General-konferensen, pastor Robert Kloosterhuis, forteller fra et besøk i Den Sydamerikanske Divisjon, at 355 nærradioer forkynner evangeliet. I løpet av ti måneder hadde de innrullert 1500 elever i brevkurs, og 660 av dem er nå døpt og opptatt i menighetene.

To trykkerier - to skjebner.

Vårt trykkeri i Zagreb i det tidligere Jugoslavia kan ikke lenger fungere fordi det er direkte truffet av granater fra krigen.

I Korea derimot har vårt trykkeri nå produsert 1,4 millioner eksemplarer av et "budskapsmagasin". Likeså har samme trykkeri produsert 100.000 eksemplarer av boken "Den Store Strid", og samme antall av "Slektenes Håp".

Berømt skiløper i Frankrike blir adventist.

En skiløper i verdensklasse, Yourgi Gilg, tok stor plass i franske avisoverskrifter da han bestemte seg for å gi opp sporten og studere teologi i Salve Adventist Institute i Colonges i Frankrike. Den 22 år

gamle skiløperen vant sølvmedalje i den siste Verdens Cup konkurransen og ble nummer ni i vinterolympiaden i Albertville. Han sier: "Det var en vanskelig avgjørelse, men jeg ønsket noe større enn sport." Han sa også: "Jeg valgte syvendedags-adventist menigheten fordi den er den siste før Jesus kommer igjen."

Eieren av landets største sirkus døpt.

Den kvinnelige eieren av et kjempe-sirkus i det sentrale Brasil, det største i landet, er nylig døpt som syvendedags-adventist. Fra nå av blir det ingen forestillinger på sabbaten!

AKTIV PENSJONSTID

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening. REDAKTØR: Alf Lohne, Olav Kyrres gt. 13, 0273 Oslo. Tlf. 22 44 65 02. LAYOUT OG PRODUKSJON: Alfred C. Berger.

SDA-ARBEIDERES PENSJONISTFORENING

FORMANN: Johan Elisenberg, Nordåssløyfa 29 A, 1251 Oslo, Tlf. : 22 61 73 19.

SEKRETÆR: Alfred C. Berger, Bergerhøgda, 1464 Fagerstrand, tlf.: 64 93 91 80.

KASSERER: Paul Frivold, Fjordgløttveien 15, 3530 Røyse, tlf.: (067) 37 4 89.

Støtte til foreningens arbeid, eller gaver til bladet sendes til kassereren over postgiro nr. 0824 0760852 eller over bankgirokonto nr. 6142. 05. 36452.

Trofasthet

Fra Ruts Bok

Av Aslaug Reseth, Molde

De unge var så faste
i sin beslutning nu,
selv om den gamle maste,
så ville de ei snu.

For henne var de like
tross alt - det var de ei,
for Rut vil ei svike,
mens Orpa går sin vei.

No'omi ville nekte
dem bare for å se
om deres tro var ekte.
Bevis ei uteble.

Så tryglet Rut så stille:
"Din Gud skal være min,
og ingenting skal skille
meg ifra troen din."

Tre kvinner vandrer stille
med sorgen sin så stor.
For dem var alt så ille
og trist på denne jord.

Ja, disse ord de gledet
No'omi fullt og fast,
fordi hun nu fikk ledet
en sjel fra syndens last.

Til fots de seg befinner
på veien imot nord,
to unge svigerinner,
en gammel svigermor.

Og Rut fikk også kjenne
velsignelser hun fikk,
de strømmet ned til henne
fordi hun ikke gikk.

No'omi kjærlig sier:
"Bli i Moabs land,
der er det bedre tider.
Jeg går til Kana'an."

Ja, la oss aldri svike,
men trofast bli som Rut.
I prøven blir vi rike
med scierslønn til slutt.

Aslaug Reseth

Illustrasjon: Aslaug Reseth